

Jean Pierre Rawie
Verzamelde verzen

2009

Stichting Uitgeverij XL

Den Haag

Rondeel

Mijn wonderlijk aanminnige vriendinnen,
ik heb mijn nachten wèl met u doorwaakt:
gij waart gemeenlijk zo innemend naakt
en liet u zo welwillend voor mij winnen.

(Uw warme lijfjes tegen 't witte linnen,
de legerstede die tevreden kraakt;
mijn wonderlijk aanminnige vriendinnen,
ik heb mijn nachten wèl met u doorwaakt.)

Soms schiet het mij pas naderhand te binnen
hoezeer wij ons au fond hebben vermaakt
(al is het vaak te spoedig uitgeraakt,
maar viel er aan iets diepers te beginnen,
mijn wonderlijk aanminnige vriendinnen?)

Romance

Op doortocht naar uw herfstig rijk
van parken en paleizen,
moet gij, dat ik u nog bereik,
mij zelf de wegen wijzen.

Wil mij tot dit verheven doel
met eigen hand geleiden;
wanneer gij voelt wat ik gevoel
dan staat ge mij terzijde.

Want enkel op uw wenk kan ik
de wegen onderscheiden.
Het gaat tot aan de laatste snik
alleen tussen ons beiden.

Toen je vanochtend tegen zessen
terug moest naar je 'echtgenoot',
nam ik je lege glas en goot
het vol met wat in lege flessen

aan droes en drab nog overschoot.
Maar ach, mijn lieflijke maîtresse,
zo is de nadorst niet te lessen
van wat je mij te proeven bood.

Zo'n kort genot telt soms het meest;
wij waren slechts één nacht gelieven
(het is niet alle dagen feest).

Doch ik verklaar hier ten gerieve
van elke druiloor die dit leest:
het is een Gouden Nacht geweest.

Kom, hef het glas!
De wijn zal bij 't ontwaken
wel weer naar as
en doodsverlangen smaken,

maar zulks komt pas
van-namiddag ter sprake;
wat wordt (en was)
kan ons slechts somber maken.

Kom, hef het glas en spreek er
niet verder van.
Van vrouw en vriend onzeker,

wat bleef ons dan
de gulle kan
en de gevulde beker?

Mijn Heer, voorwaar een dag uit duizenden:
ziek en beschonken, bespot en bedrogen.
– Gij weet: Uw goedheid doet mij duizelen,
maar zou het af en toe wat minder mogen?

De poezen

De poezen liggen zoet- en moegestoeid
tegen elkaars vervloeiende zachtheid aan,
en de abstractie van uw voortbestaan
laat ze betrekkelijk ongemoeid.

Maar mij – ik heb al vaker dwaas gedaan
en ben de ergste dwaasheden ontgroeid;
al hebt u mij ten dode toe vermoeid,
ik ben te moe om dood te gaan.

Ik leef van ondergang tot ondergang;
alsof ik niet weer alles had verspeeld
streel ik de poezen die u hebt gestreeld.

Er zijn hun heel wat levens toebedeeld,
maar verder toont het beeld geen samenhang:
mijn leven duurt levens te lang.

Ik ben de balling
die geen andre macht
dan late zalving
uit Uw handen wacht,

maar ik sterf ver van
waar U aan mij denkt
misschien het sterven
dat ons samenbrengt.

Dan begrijpen wij
die dit nooit zeiden:
– wij zijn, wij beiden,
al eeuwenlang voorbij.

October

Mijn ramen staan opnieuw op nacht en najaar open,
weer gaat het waaien langs de ramen naar de gracht.
Ik heb gewacht tot ik op niets meer wilde hopen
dan wat nog ieder jaar oktober heeft gebracht.

De bomen die weer in het laat seizoen verdorren.
De namiddag. En onherroepelijk nabij
zijn allen die al langzaam aarde zijn geworden.
Van oude mensen gaan de dingen nu voorbij.

De grote liefdes komen onder de verweerde
hemel nu ergens voor de laatste keer bijeen:
– Wij hebben steeds gevreesd wat wij het meest be-
geerden
en elke teerheid liet ons hunkerend alleen.

Alleen. De lege steden en de lege straten
met weer en wind en wat daarin te gronde ging.
En wij, die meer verloren dan wij ooit bezaten,
wij worden stil van zinloze verwondering.

Herfstwandeling

Reeds vroeg ontstegen aan het bed
waarin ook zij wel heeft gelegen
wier doen en laten toen mij tegen-
woordig vaak nog aan het denken zet,

ging ik de herfst in. Allerwegen
stond boomskelet na boomskelet
van alle allerliefsten het
verkoold geraamte in de regen.

Wat is dat toch ontzettend met
relaties die hun einde kregen;
al was je ze ook zeer genegen,

je hebt er jaren van gezwegen
en dan opeens kom je ze tegen
terwijl je op iets anders let.